

ACC. NR. M 6542:1-20

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Öland Upptecknat av: Lage Nilsson
Härad: Möckleby Adress: _____
Socken: Gårdby Berättat av: Dagbohus antedem.
Uppteckningsår: 1940 Född år i

Uppteckningen rör

Bröllop 1940.

Sid 11.

Skriv endast på denna sida!

20 sid.

M. 6542:1-20

RESAN TILL MIN SYSTERS BRÖLLOP
och hur det sedan tillgick
därvid.

År 1940

Det som jag nu skall berätta, fordrade strängt taget att få bli två olika redogörelser, dels resan till bröllopet och sedan en för själva bröllopet, men eftersom jag föredrar att ge skildringen dagbokens form, skall jag berätta om allt i en följd.

- Sedan jag fått en bestämd inbjudan från min mor att jag skulle komma, förstod jag ju vad min frid tillhörde och beslöt inte utan tvekan att resa hem till högtiden, som skulle äga rum med vigseln utsatt till pingstaftonen. Jag hade annars redan skickat en liten present och räknat med att jag, om än med tungt hjärta skulle kunna stanna där jag var. Det är möjligt att jag överdrev faran för att jag skulle bli instängd på Öland, vilket jag ogärna vill, men det var ändå mest det, som gjorde mig tvehågsen att resa. Detta tilldrar sig nämligen, måste jag påpeka, i dagar under vilka det ena landet efter det andra ockuperas av en annan makt. Alltnog, på aftonen den 10 maj, eller dagen före pingstafton, embarade jag tåget på Eslövs bangård, som gick i mörkläggnings-tecken, och resan gick utan att något anmärkningsvärt

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

inträffade i första hand till Hässleholm, där jag skulle stanna en halvtimme för att hälsa på en kollega. Det var ännu inte fullt mörkt ute, och vi som var på tåget, satt och såg i springan av de fördragna gardinerna på det förbiillande landskapet. Där syntes stationsbyggnader och andra hus. De låg alla i mörker. I kupén brann det bara små lampor.

När jag kom fram till Hässleholm, träffade jag den jag skulle, och sedan vi hade sagt ett ömt farväl av varandra, hade jag bara ett par minuter på mig till att hinna ut till tåget. Där var svart som i en säck, och fullt av tåg. Jag trodde nog att jag hade hittat rätt på tåget till Stockholm. Medan jag gick och såg på det för att identifiera det närmare, började det att gå, och jag hade inte annat att göra än att klamra mig fast. Och då fann jag att dörren öppnades utåt. Jag hade en kappsäck i den ena handen. Så jag måste snubbla av igen, för att få upp dörren, annars hade jag väl fått stå på fotsteget till Älmhult. Sen jag hade fått upp dörren, stod jag på huvudet in i en mörk gång, som visade sig tillhöra första klass sovkupe. Där fick jag gå sedan tills sovvagnskonduktören kom. Jag försökte att lämna vagnen, men det gapade bara stora svarta hål åt vilket håll, som jag ville gå ifrån den, så jag föredrog att stanna. Jag hittade något som jag kunde sitta på, och så rökte jag litet to-

bak, och så kom ju då omsider konduktören.

Han var rätt stram, och tillsade mig att jag skulle gå framåt, så kom jag till sittvagnar, och då gav jag mig iväg, och sedan jag hade gått rätt länge, och passerat många sådana här övergångar mellan vagnarna, började det ljusna något, och jag kom sedan till sittvagnar. Där satt det mycket tätt med folk. Det var mycket militärer på tåget. Jag fick en plats mellan ett par män, som lutade sej mot var sitt hörn i kupén och sov hela tiden jag var i vagnen.

Alvesta. Här var det gott om folk i väntsalen. Klockan var ett eller halv ett. Jag skulle vänta till 5-tåget på morgonen. Jag hittade emellertid en slutbit på en bänk, så sedan jag hade gillrat upp min kappsäck där bänken inte räckte till längre, så att benen och fötterna kunde sova på den, så kröp jag till kojs, och svepte rocken om mej och sov i ett par timmar. Vid klockan 4 blev jag litet vaken, och då kände jag att jag hade handen mot något varmt och härigt som en kalv, eller vad jag skulle tro att det var. Då såg jag efter och fann att det var en flottist med det här tjocka kommissyllet, som de är klädda i. Han hade kommit med ett senare tåg, och var så sömnig så. Då steg jag opp, så han kunde sträcka ut sig rätt så bekvämt på bänken. Det gjorde han också, och i samma ögonblick som han hade lagt

sig somnade han omedelbart i djup sömn.

Jag började se mig omkring, för att se hur det var möblerat. Nära intill mig var ett par unga människor. En ung kvinna och en man som hon hade i sällskap. Hon satt på ytterkanten av bänken, och han låg på bänken med huvudet i hennes knä. Hon satt så långt ut på bänken så det var egendomligt att hon bara inte ramlade av. Så tåligt och trogen, och vakade så troget över karlen. Hon var snäll. När jag stod med rocken i ena handen och kavajen i den andra, för jag brukar vika ihop kavajen och lägga den under huvudet, när jag sover så här ute, så räckte hon fram armarna och höll i ytterrocken åt mig, medan jag drog på mig det andra plagget.

På de andra bänkarna runt alla väggarna, låg det andra. Och en del hade inrättat det för sig på golvet. I stort sett likväl inte annat än militärer som tillgripit denna åtgärd. En som låg och sov vid sidan av en flottist, var efter de grova skorna och annat att döma, tydligtvis civilmilitär. Mechaniker, antar jag. Han hade blåställ. Men en yngling, som tydligtvis var civil, hade brett ut en trench-coat på golvet och hade säkert sovit en stund, men nu satt han med knäna uppdragna på kappan och åt smörgås, och jag satte mig också om en stund på min oskiljaktiga kappsäck, och tog fram den mat som min hyggliga värdinna i Eslöv hade försett mig

med. Därpå intog jag en tidig frukost, och fortsatte att iakttaga de säregna förhållandena på väntsalen i Alvesta.

Här har varit många människor var gång, som jag har rest härigenom under det sista året. Vid midsommar. En gång på hösten, och vid jul. Barn ha gastat och skrattat. Ungdom har nojsat och smådansat fram över golvet, när de varit på väg till sin semester.

Här låg nu på ett ställe en halv tjog stora gråklädda militärer i en rad som på ett led och sov. De låg i bara uniformerna, för det var ingen brist på värmen, och hade någonting av packningen under huvudet. Och händerna knäppta över magen. På ett annat ställe låg några till, som grupperat sig nästan solfjäderformigt vid en pelare, en pelare med tågtidtabeller, som står mitt i salen. På ett ställe var det en som sträckt ut sig från en yttervägg. Han var också i flottan. Han hade brett ut ett stort omslagspapper på golvet och låg på det. De har ju de här mörka uniformerna, som allting syns på, så de är rädda om dem, när de skall hem på permission och allt.

Bland alla dem som sov i väntsalen denna natten var det bara en kvinna. De andra satt uppe på bänkarna. Kvinnorna sitter uppe i det längsta, men den här hon hade gått över ända på en bänk. Hon var ett ungt och välklätt och välskapt

fruntimmer, med en mjuk vit impregnerad kappa på sej, och låg lungt på högra sidan och vred upp akterkastellet i trygg medsol. Tänk inte att jag försöker vara otäck. Jag bemödar mig bara att se på allt med de allra flestas ögon, och den som inte vill tro mig att det såg ut så, behöver heller ingenting betala.

Resan gick vidare till Kalmar. I Växjö kom det på landstormsmän, som var hemförlovade för vårbruket på en vecka. De talade om sina gårdar och om hur de skulle ordna för sig, för att få hemförlovningarna att passa på bästa sätt.

När jag kommit till Öland, fortsatte jag resan på cykel, och blev sedan jag cyklat ett stycke uppåt den regniga vägen, hejddad av en landstormsmän ifrån Skåne, som jag känner sen studietiden, och han förhörde mig på var de gamla glada teologerna från Lund, nu var utplacerade som prästmän, och om kunde antagas ha brännvin hemma. Deras förråd av den varan kommer han att rekvirera nu med det snaraste. Han är en glad själ. Nerstänkt från topp till tå genom motorcykelåkning, såg han ut att ta även dessa yttersta dagar som en ovanligt festlig tillställning.

Det vajade en flagga, som jag såg på långt håll, när jag närmade mig mitt hem, och jag kom fram i lagom tid för att jag skulle få hälsa på mina anhöriga och få mig en kopp

kaffe med dopp, innan vigseln skulle gå av stapeln.

Det unga paret befann sig på ett rum i villan, som kallas för övre hallen och ligger på övre våningen samt har en del angränsande lokaler, där de väl också höll till, för där tycktes de iakttaga någon sorts fasta med åtföljande förberedelser för den viktiga akten, och där måste de vara tills vigseln var färdig att sättas igång. Det är sed så. De får inte visa sig för bröllopsdeltagarna förr än man har kommit så långt. Jag var emellertid uppe och roade dem litet, och jag förstod att det var en och annan mer än jag som fick taga sig samma privilegium. Den viktiga funktionen att kläda bruden hade tydligtvis skötts av en ungdomsvän till henne, en jämnårig flicka till henne från Gärdslösa, som heter Edit Boye. Men det var gjort långt innan jag kom. Brudgummen hade tydligtvis fått klä sej alldeles själv, som syntes på den här snobbiga vita rosetten, som var hopspänd högt oppe i nacken på baksidan. Men det måtte, som sagt var, ha skett tidigt på morgonen, för de hade redan varit med bil nere i Borgholm och fotograferat sig. Nu var klockan mellan 12 och 1.

Edit var liksom någon slags tärna, kunde jag förstå, och hade varit med till Borgholm också. Tog sedan, när det skulle ske, emot brudbuketten och höll i den och sådant där. Det var vid vigseln, förstås.

Ja, jag hade säkert kunnat få etablera mig som brudmarschalk, eller best man, vilket det nu mest skulle ha liknat, men jag kom bara inte att tänka på något sådant, för jag har absolut ringa vördnad för formerna, och jag gör aldrig sådant där spontant. Och annat var det inte fråga om än så länge.

Kaffe drack vi alltefter som vi kom, i ett rum i nedre våningen. Min syster och svåger, som har en gård i socknen, hade nu också kommit, och hade sin lilla pojk med sig, som de drog i en barnvagn. Vidare hade Inga kommit, en god vän i familjen och jämnårig, ja egentligen något äldre än min gifte syster. Hon är ensam sedan båda hennes föräldrar är döda, och vi har umgåtts mycket sedan tio om inte femton år tillbaka, och hon var också, liksom de flesta övriga som strax skall föreställas, med på min äldsta systers bröllop — dens med pojken i barnvagnen — vilket ägde rum 1934. Ja, vi drack kaffe, och där var åtta om inte tio sorters bröd. Ett par tre sorters jästbröd, och bröd av smördeg och småbröd, ända ner till pepparkakor, samt tårta. Det var dukat på ett bord mitt i rummet, och vi plockade till oss på assietter och tog kaffe och socker och grädde, och satte oss på en soffa eller på stolar i rummet. Jag hade åtmin-

stonne inte tid att vara nödbjudd, för jag var ordentligt hungrig, och det var ingen annan som var nödbjudd heller, utan allt gick fint. Men tårtan den kringgick vi punktligt. Ja, jag såg den ju för allt i världen. Men för mina ögon liknade den just då ingenting annat än en bordsprydnad, som den väl också var, och under tiden som vi drack, kom det litet fler gäster, så Anna, som serverade, kom väl inte åt att truga, så den fick stå och se fin ut. Min kusin Gunnar Johansson ifrån Bröttorp i grannsocknen kom och hans båda barn Anna-Greta och Folke, samt hans syster Jennie. Så de drack också kaffe, och när så kyrkoherden uppträdde, så upptäckte mor den där tårtan, men det befinner sig så att kyrkoherden dricker te och äter icke delikatesser, så då han nu därför inte kunde, så tordes ingen annan heller, så den fick stå över. Vi tog den ju senare förstås, men jag säger då det, i förbigående om kyrkoherden, som är min intime vän och bror från mångt tillfälle under våra oförglömliga studieår i Lund, att det skall minsann vilja till för kyrkoherden både att kunna veta vad till hans församlingsplikter hör, och sen också ha mage att utföra ceremonierna. Men han har det inte heller! Han äter som sagt skorpor och dricker te, där i stället en ordentlig dragnagel med ett par tre följeslagare,

skulle göra underverk..

Dessa voro de församlade till bröllopet. Min far och mor, som höll detsamma. Eva, en syster till mig, som är hemma hos far och mor. Annie och John, det är min syster och sväger, samt deras lilla påg Henry. Undertecknad. Kusin Gunnar, som är fars systerson, och kusin Jennie, hans syster. Gunnars två barn Anna-Greta och Folke. Inga, ovan omnämnd. Signe, min mors kusin på fädernet. Kyrkoherden, som förrättade vigseln. Och så Edit Boye, naturligtvis. Bland övriga, som var bjudna, märkas först och främst brudgummens föräldrar och anhöriga, men de bo ända långt i norr i Bollnäs, så de hade inte rest. Jag tyckte att det var stort att Rudolf, så heter brudgummen, hade rest bara, men det är ju så att ju mer dagarna närma sig till bröllopet, desto mer avtager denne huvudpersons talan, och han får snart nog finna sig i att bli ett skådebröd, liksom bröllopstårtan. Min syster har varit på Gotland i ett par år, och varit föreståndarinna för ålderdomshemmet i Roma. Det var en del av hennes vänner där bjudna, men de kunde heller inte komma, i synnerhet med de besvärliga reseförhållanden, som råder i år. Bjudna var även min faster och fasterman. Det är Gunnars och Jennies föräldrar. Men de är gamla, och ville inte resa bort. Gunnars hustru, Anna, måste stanna

hemma och passa kreaturen och allt vad som behövdes, eftersom alla de andra därifrån var borta. Så hon var hos oss sedan följande dag. Liksom åtskilliga andra inbjudna. Signe, min mors kusin, har två bröder i Sverige, av vilka den ene är gift. Denne, som heter Nestor, var då väl bjuden med familj. Annars så skulle bara han och hans hustru ha varit bjudna. Men det kan jag väl inte tänka mig annat än att barnen var bjudna också. Det brukas så mycket att bjuda barn till bröllop. Så skall alla som inte själva har barn spöka med dem sen. Därifrån kunde emellertid ingen komma, för Nestor är med i ett sådant här arbetsblock i byn, och de hade så bråttom med vårarbetet. Fred kom inte heller. Och hans syster Signe trodde att han hade någons sorts sådan här bevakningstjänst i civila luftvärnet i Färjestaden, men jag träffade honom sedan då jag reste tillbaka, i Färjestaden, och sporde att han hade varit så otäckt sjuk den sista veckan, så det var för den skull som han inte kunde komma.

Far bjöd med ett par korta anmärkningar om vad som stod på de församlade att stiga ut i ett större rum för att se på vigseln, och nu kom brudparet arm i arm in genom en annan dörr till detsamma rummet, men hur det egentligen tog sig ut, det fick jag tyvärr inte se, för jag vet inte

hur det var, men jag hade inte trott att det skulle ske så snabbt slag i slag. Så jag observerade inte var vi var härnäst, förrän vi drogs med att ta opp en psalm, den här Gamla 33 "Jesu, låt mig städse börja".

Hur vigseln sedan skedde ritualenligt, det kan vem som vill läsa om i vilken kyrkohandbok som helst, jag vill göra några anmärkningar om hur denna ritual avspeglade sig bland oss närvarande. På golvet stod ett litet bord med två vackra ljus som brunno, och brudparet stod vid detta bord med ryggen vänd mot de församlade. Prästen stod på den andra sidan om bordet, vänd mot dem och mot församlingen. Framför bordet var en lång låg pall, med ett vackert täcke att knäböja på. Brudparet låg en god stund på knä på den pallen, mot slutet av förrättningen. - När psalmen sjöngs hade vi alla - alla som satt - rest oss opp, och sedan satte sej kvinnorna, som var samlade i en grupp för sig, men männen som var litet mer spridda i rummet kom att förbli stående, vilket väl i sin tur något berodde på att en del av oss hade kommit på sådana platser i rummet där det inte fanns några stolar, och man kan minsann inte heller få taga många steg, sedan avgångssignalen gått. Jo, kära vänner, de läste sina stycken och svarade Ja mycket naturligt och lyckligt, och kyrkoherden höll ett tal över orden i Psaltaren "Om Herren icke be-

varar huset etc." I synnerhet mor och Signe, vilken senare själv har varit mycket lyckligt gift, men är änka och ensam, voro synbarligen riktigt varmt gripna av högtiden, men den tog ju slut den också, och då vände sej brudparet om, och det hade väl nästan blivit ett ögonblicks tystnad, innan man fått retirera, och eftersom jag tyckte att vi hade inte ens tid med något sådant, även om en sådan där tystnad hade bort få försvaras i och för sig, vilket jag också betvivlar, jag skyndade mig att säga: "Ja, nu återstår det för oss att lyckönska er" - kyrkoherden hade slutat sitt tal med en lyckönskan, nämligen. Så tog jag dem i hand och litet i famnen och kallade Ruth "lilla frun". Nu skulle de nygifta hälsa på gästerna, vilka i sin tur gratulerade dem var och en med några ord. Snart läste mor en vacker dikt, som hon själv författat, med religiöst inslag, som hon väl inte alldeles själv författat, men som var redigt och rättvist. Den läste hon ur minnet. Och sedan läste Annie en hyllningsdikt, som var glad och mycket kär, som hon författat och hade med sej i manus. Och sen vet jag inte att det var mer, men sannerligen, om jag får säga min mening, det var vackert så. Jag frågade också Ruth efteråt, vad hon tyckte om det och hon sa: "Ja det värsta var att jag höll på att ramla ner av pallen, som vi låg på knä på, så jag visste inte om jag skulle kunna ligga kvar till det var slut, så jag

hörde då inte ett dugg av vad prästen sa."

Sen var det bara en liten kort paus, innan vi satt till bords, och under denna hade kyrkoherden som skulle på ett annat ställe och viga ett par människor och döpa något barn, på återigen ett annat ställe, tagit adjö. Och vi satt till bords på följande sätt.

Ett långbord. Vi den ena kortsidan, som på grund av bordets plats i rummet utgör hedersplatsen, satt brudparet. Ruth vid Rudolfs högra sida. Sedan utgjorde den ena långsidan manfolkssida, och den andra var fruntimmerssida. Bredvid Rudolf satt far. Sedan John, min svåger. Sedan Gunnar, som är gift, och sedan jag, som är ogift. Vi gjorde en privat överenskommelse oss emellan, att gifta hade företräde. Sedan Gunnars son, Folke. Men sen var vi inte fler karlar. Bredvid Folke kom Anna-Greta, hans syster, som var på fruntimmerssidan, men den räckte runt om bordet och kom fram dit, och dem skall jag räkna upp nu, och börjar oppe vid bruden. Bredvid Ruth satt mor, och sedan Annie och Signe. Gunnars fru var ju som sagt inte närvarande. Sedan satt Inga bredvid Signe, och så Edit Boye och Eva, och Jennie och Anna-Greta. Jag tycker nog att Jennie skulle ha varit litet bättre placerad, men det hade sitt sammanhang med att hon stukat en hand, och så ville hon sitta bredvid sin brorsdotter Anna-Greta, så att hon kunde hålla i faten åt

henne och litet sådant där. De höll så bra ihop hela dagen både med det och det. Så ville Anna-Greta förstå jag också vara bredvid Folke. Hon är 14 år, och Folke är ett par tre år yngre. Vi placerade ut oss, utan tillsägelser och anvisningar, för vi kunde besluta själva och visste hur det skulle gå till. I synnerhet som vi var så några. Och allt blev ganska rätt.

Vad vi åt? Ja, sannerligen: jag borde ha ägnat en liten tanke medan vi höll på, nu gick det som det gör ibland när man kommer i goda gamla vänners lag, man stoppar sin profession under stolen, och jag kommer först och främst ihåg att vi hade mycket trevligt, och fick mycket god mat, det vill jag lova.

Smörgåsmat först. Bröd bjöds omkring, och gick från man till man på en brödkorg. Började på brudparet, och gick sedan nerför fruntimmerssidan och uppför manfolkssidan. Vi tog ett par skivor var. Det var siktbröd och vetbröd. Brödet gick omkring ytterligare en gång senare under måltiden. Vi fick dricka eller saft upphållt, varvid vi än serverade oss själva, eller också bjöds av Anna, vilken serverade. Denna Anna är en granne till far och mor. Hon är svenskamerikanska, och kan väl vara en 50 år, skulle jag tro. Jaha, hon var klädd i svart klänning med vitt förkläde. Vad vi fick för smörgåsmat, det är något jag inte rätt minns. Äl och korv,

sill och anjovis, ja, något i den stilen. Vi åt emellertid stek och potatis på samma tallrikar, det bestämt jag tror. Med gurka och tomater och en del sådana saker, samt även med gröna ärter och sönderskurna morötter till steken. Sen kan jag inte veta att vi hade någon mer rätt, utom efterrätten med vispgrädd. Jag skall göra den förklaringen, att min far och mor, som leva på sitt undantag, ville göra trakteringen så enkel som möjligt, och det kunde de gott också. Det var ingen som tyckte på det. De har minsann haft så storartat som det någonsin krävts, medan de var bönder. Vid Annies bröllop, för att ta ett exempel. Så det här representerar inget stort bröllop, sådana som det än hålls på Öland, men vi hade som sagt var minst lika trevligt för det. Några tal hölls inte. Middagen och hela dagen var torrlagd med. Detta sista i anledning av att Rudolf och Ruth är IOGT:are.

Jag har ännu inte sagt något om dem som var i köket. De var två. Ellen och Alma. Ellen var kokerska och hade överkommandot. Alma diskade, men de hjälptes i övrigt åt med vad som förekom. Alma är en gammal god vän till oss och släkting, och jag är säker på att hon var bjuden på bröllopet men ville inte vara med inne, för hon har nog dratt sig litet inom sitt skal, sen det gått år efter år som hon blomstrat utan någon beundrare. Gammaljanta. Och Ellen, som är

hemma hos sin far och mor och bor i grannskapet, går borta och hjälper till vid tillfällena. En ung och duktig och vacker kvinna, som funderar nog på hur hon skall ordna det för sig, Gud hjälpe henne, amen. Sen hon för en tid sen fått ett litet barn, för det att hon var för godtrogen.

Vi var ute och fotograferade sen, och jag skall försöka sticka med några kort, så att den uppmärksamme läsaren kan se vad som var våra bröllopskläder vid detta evenemanget, och får då i sammanhanget notera att det var deras respektive brudklänningar, som min mor och min syster Annie hade på.

Sen drack vi om en stund kaffe än en gång, och sedan bröto de som skulle hem upp i skymningen. Till alla delades det ut påsar, som de kunde taga sina kakor i, och det var också meningen att de skulle taga av alla sorterna, och till de hemmavarande, t.ex. faster och min fasterman och Anna, Gunnars hustru, skickades även välförsedda kakpåsar. Strax efter middagen hade telegram börjat anlända från telefonstationen genom en flicka som kom med dem, och hon kom sedan åter med fler under kvällens lopp. Där var rätt många från Gotland. Och sedan några från Bollnäs. Och från Borgholm, där både Ruth och Lock - det är Rudolfs tillnamn - varit i sina unga år. Men där var också några från det närmsta grann-

skapet. Jag kommer nu inte ihåg dem, så väl, men jag minns att den här stående bröllopstelegramrebusen "1003", vilket som bekant läses "Ett; Tu. Sen Tre" var företrädd, och i ett annat stod det, men anspelning på familjenamnet:

Må Er lycka bliva permanent
med då och då små nya lockar.

Bröllopspresenterna förevisades för de närvarande, och bland dem befann sig en stor blomskål av silver från logen IOGT Roma, samt presentkort och pengar och saker. Där låg således även den duk av rött ylle med inslaget silke, hemvävned i gåsögmönster, som jag skickat från Eslöv. Annie och John hade gett ett presentkort på 15:- kr, och en del hade gett 10:- kr och en del 5:- som låg i kuvert, och mor hade gett ett hemsytt sticktäck, ett kluttäck, som det benämnes, och det är sytt av en mängd olika sorters tygbitar, som sytts ihop i rutor och mönster, och är brokigt och lyser som en blomsteräng. Detta skedde på den första dagen.

Dagen efter bröllopet voro ett tjugotal personer i grannskapet inbjudna till samma undfägnad i stort sett som vi fått på bröllopsdagen. Det var Teodor Anderssons och Gustavssons och Fribergs, och Astrid och Erik med deras flicka ifrån Borgholm, och Edit i Kolstad, och fru Boye, och Algot Johansson, och Anna, kusin Gunnars hustru, som skymtat förbi stun-

dom i sammanhanget ovan. Dessa voro grannar och vänner. Teodor Anderssons, man och hustru, och Gustavsson med hans fru och Josef och Edna Friberg är närmsta grannar där hemma till far och mor. Med Edna Friberg är vi dessutom litet släkt. Gustavssons hade en liten dotterson med. Deras dotter och svärson var bjudna, men hade inte kunnat komma. Bjudna var även Ellens far och mor, kokerskans alltså, men de hade inte kunnat komma för att de skulle på ett annat bröllop. - Fru Boye är naturligtvis Edits mamma. Edit var hos oss både denna dagen och dagen därefter. Och Algot Johansson var vår granne, medan far och mor hade gården förr. Han har nu dragit sig tillbaka och bor uppe i Gårdby han också. Ellen, Alma och Anna var hos oss den dagen också, men vi måtte ha varit några fler, för vi åt i två rum, och jag satt i det där vi först fick mat sedan den varit inne i det andra rummet och de tagit vad de ville ha, så för den skull är jag inte så säker på hur de hade slagit sig ner där, men de satt så att karlarna satt utmed ena sidan av bordet och kvinnorna utmed den andra, det förstår jag, för sedan vi en stund efter att middagen var över drack kaffe inne i samma rum, då var vi där alla, för det fick vi plats till, och då såg jag ungefär hur det tog sig ut. I det rummet där jag satt vid middagen var vi bara Astrid och Edit och jag och Astrids flicka.

M. 6542:1-20

20

Nästa dag reste jag tillbaks till Eslöv igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 6542:1-27

Verser av fru Amelie Nilsson,
vid Rudolf och Ruth Locks bröllop,
Gäddby, pingstafton 1940.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27.

Må kärlek, tro och hopp ert liv försköna,
er framtidsbana synes öppnad stå.
Må inga motgångar I där få röna,
men allt er städse väl i handen gå.

Det är den önskan jag i dag vill skänka,
den bön till Gud för dessa vänner två.
O, måtte kärleken er sammanlänka,
så länge I på jorden vandra må.

Och främst bland andra kärleksfrukter
må trohets blomma bära frukt så skön,
och så som regn från himlen växten fuktar,
må den bevattnas utav vaksamhet och bön.

Och måtte hoppet som en kostbar stjärna
städs lysa er till livets sista kväll.
Må den för sorgerna er troget värna,
och göra livets afton lyckelig och säll.